

הלבנות פסולי המקדשין פרק יא

א. כל המנחות שקמצן אחד מן הפסולין לעבודה, הרי הם פסולות; וכן אם לקט הלבונה פסל, אף על פי שלא קמץ. קמץ הפשר ונתן לפסול, קמץ בימינו ונתן לשמאלו ואחר כך נתנו לכלי, קמץ מפלי קדש ונתן לכלי חל פסול. קמץ ועלה בידו צרור, או גרגר מלח, או קרט לבונה פסל.

ב. קמץ עד שהוא בחוץ, ונכנס לפנים יחזר ויקמץ בפנים, וכשר. נתפזר הקמץ על גבי הרצפה, יחזר ויאספנו. היתה המנחה שלא בכלי שרת, או שהיה קמצה שלא בכלי שרת, או שהעלהו למזבח שלא בכלי שרת, או שביללה בשמן שלה חוץ לעזרה פסולה, עד שתהיה בלילתה בפנים.

ג. כל המנחות שיצק השמן עליהן פסול לעבודה, כגון הזר וכיוצא בו, או שביללן, או פתתן, או מלחן כשרות. הגישן, או הניפן חוזר הכוהן ומגיש, או מניף; ואם לא הגיש, ולא הניף הכוהן כשרות: שנאמר "והביאה, אל-בני אהרן . . . וקמץ" (ויקרא ב,ב) מקמיצה ואֵלַהּ, מצות כהנה; למד על יציקה ובלילה, שכשרה בזר.

ד. מנחה שנפל לתוכה שמן מנחה אחרת, או שמן חלין כל שהוא נפסלה; חסר שמנה, פסולה. חסר לבונתה, פשרה: והוא, שיהיו עליה שני קרטי לבונה; אבל קרט אחד, פסולה שנאמר "את-כל-לבנתה" (ראה ויקרא ב,ב; ויקרא ב,טז). רבה שמנה ולבונתה, עד שני לוגין לכל עשרון, ושני קמצי לבונה לכל מנחה פשרה; שני לוגין או שני קמצין, או יתר על זה פסולה.

ה. מנחת חוטא שנתן שמן עליה, או על הקמץ שלה נפסלה. נתן עליה לבונה, ילקטנה; היתה שחוקה, הרי זו פסולה מספק שהרי אי אפשר ללקט. נתן שמן על שיריה, אחר שקמץ אינו לוקה, ולא פסלה: שהרי הקמץ פשר.

ו. נתן משהו שמן על גבי פזית מן המנחה, פסלה מספק; אבל אם נתן השמן על פחות מפזית, לא פסלה. ואינו פוסל בלבונה, עד שיתן פזית לבונה; אפלו נתן הלבונה על כל שהוא מן המנחה, פסל עד שילקט. גבלה במים, וקמץ פשרה: לא נאמר "חרבה" (ויקרא ז,י), אלא משמן.

ז. מנחה שקמצה פעמים, פשרה אפלו פעמים רבות: והוא, שיקטיר פזית בבת אחת שאין הקטרה פחותה מפזית. הקריב הקמץ בלא מלח, פסולה שהמלח מעכב במנחה, כמו שבארנו.

ח. מנחה שחסרה קדם קמיצה, יביא מתוך ביתו וימלאנה שהקמיצה היא הקובעת, לא נתינתה בכלי שרת. התנדב קמץ לבונה בפני עצמו אם חסר כל שהוא, פסול. וכן שני בזפי לבונה שעם הלחם אם חסר אחד מהן כל שהוא, פסולין: עד שיהיו שני קמצין מתחלה ועד סוף.

ט. הפריש שני קמצין למנחה אחת, ואבד אחד מהן קדם קמיצה, לא הקבע; לאחר קמיצה, הקבע, ופסולה, מפני שרבה לבונתה. וכן אם הפריש ארבעה קמצין לשני בזפי לחם, ואבדו שנים מהם קדם סלוק הבזפין, לא הקבעו וכשרים; לאחר סלוק הבזפין, הקבעו, ופסולין, מפני הרבוי.

י. קמץ מנחה שנטמא, והקטירו הציץ מרצה, שנאמר "ונשא

אָהָרֵן . . . " (שמות כח, לח); יֵצֵא הַקֶּמֶץ חוּץ לַעֲזָרָה, וְהַכִּנְסוּ וְהַקְטִירוּ אֵין הַצִּיץ מִרְצָה: שֶׁהַצִּיץ מִרְצָה עַל הַטָּמֵא, וְאֵינוּ מִרְצָה עַל הַיּוֹצֵא.

יא. קֶמֶץ אֶת הַמִּנְחָה, וְאַחֵר כֶּךָ נִטְמָאוּ שְׂרִירָה כֻּלָּן, אוּ נִשְׂרְפוּ, אוּ יֵצְאוּ חוּץ לַעֲזָרָה, אוּ אָבְדוּ לֹא יִקְטִיר הַקֶּמֶץ; וְאִם הַקְטִיר, הִרְצָה. נִשְׁאָר מֵעֵט מִן הַשְּׂרִירִים בְּכַשְׂרוֹתָן יִקְטִיר הַקֶּמֶץ, וְאוֹתָן הַשְּׂרִירִים שֶׁנִּשְׁאָרוּ אֲסוּרִין בְּאֲכִילָה.

יב. הִיָּתָה מִחֻצָּה מְלֻמָּטָה בְּכָלִי שֵׁישׁ בּוֹ עֲשָׂרוֹן שְׁלֹמִנְחָה אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא מְעָרֵב מְלֻמָּעָלָה, לֹא יִקְמָץ; וְאִם קֶמֶץ, פְּסוּלָה. הִיָּה הַכָּלִי חֲלוּק בְּמִחֻצָּה מְלֻמָּעָלָה, וּמְעָרֵב מְלֻמָּטָה קוֹמֵץ מִמֶּנּוּ.

יג. חֶלֶק הָעֲשָׂרוֹן בְּכָלִי אֶחָד, וְאֵין חֶלְקִיו נִוָּגְעִין זֶה בָּזֶה, וְאֵין בִּינֵיהֶן מִחֻצָּה הֶרִי זֶה סֶפֶק אִם מִצָּרֶף הַכָּלִי לְקִמְיָצָה, אוּ אֵינוּ מִצָּרֶף. לְפִיכֶךָ לֹא יִקְמָץ; וְאִם קֶמֶץ, לֹא יִקְטִיר. וְאִם הַקְטִיר, הִרְצָה; וְלֹא יֵאָכְלוּ הַשְּׂרִירִים.

יד. קֶמֶץ וְנִתֵּן הַקֶּמֶץ לְמַעְלָה עַל הַשְּׁלַחֵן כִּנְגַד גְּבֵה מַעֲרֶכֶת לֶחֶם הַפָּנִים קִדְּשׁוּ הַשְּׁלַחֵן לְהַפְסִיל, אָבֵל אֵינוּ מְקַדְּשׁוּ לְקָרֵב; וְאֵינוּ קָרֵב, עַד שִׁיתְקַדֵּשׁ בְּכָלִי שְׂרֵת הָרְאוּי לְקֶמֶץ.

טו. הַדְּבִיק הַקֶּמֶץ לְדַפֵּן הַכָּלִי, וְקֶמֶץ, אוּ שֶׁהַדְּבִיק הַכָּלִי עַל יָדוֹ, וְקֶמֶץ מִתּוֹכּוֹ וּפְיוֹ לְמָטָה לֹא יִקְטִיר; וְאִם הַקְטִיר, הִרְצָה.

טז. עֲשָׂרוֹן שֶׁחֶלְקוֹ וְאָבֵד אֶחָד מִחֶלְקָיו, וְהַפְּרִישׁ חֶלֶק אֶחָד תַּחֲתָיו, וְנִמְצָא הָאָבֵד, וְהֶרִי שֶׁלִּשְׁתֵּן מִנְחִין בְּכָלִי אֶחָד, וְאֵין נִוָּגְעִין זֶה בָּזֶה נִטְמָא זֶה שֶׁאָבֵד הֶרִי הוּא מִצָּטְרֶף עִם חֶלֶק רֵאשׁוֹן, וְנִפְסְלוּ; וְזֶה שֶׁהַפְּרִישׁ אֵינוּ מִצָּטְרֶף, אֵלֹא יִשְׁלִים עָלָיו.

יז. נִטְמָא הַמִּפְרָשׁ מִפְּרֵשׁ וְרֵאשׁוֹן מִצָּטְרָפִין, וְנִפְסְלוּ; וְזֶה שֶׁנִּמְצָא, אֵינוּ מִצָּטְרֶף עִמָּהֶן. נִטְמָא הַחֶלֶק הָרֵאשׁוֹן, הֶרִי הָאָבֵד וְהַמִּפְרָשׁ תַּחֲתָיו מִצָּטְרָפִין.

יח. וְכֵן לַעֲנִין קִמְיָצָה: קֶמֶץ מִן הַנִּמְצָא שְׂרִירָיו עִם הַחֶלֶק הָרֵאשׁוֹן נֶאֱכָלִין, וְהַמִּפְרָשׁ אֵינוּ נֶאֱכָל. קֶמֶץ מִן הַמִּפְרָשׁ שְׂרִירָיו וְרֵאשׁוֹן נֶאֱכָלִין, וְהַנִּמְצָא אֵינוּ נֶאֱכָל. קֶמֶץ מִן הָרֵאשׁוֹן, שְׁנִיָּהֶן אֵין נֶאֱכָלִין: לְפִי שֶׁשְׁנִיָּהֶן שְׂרִירִים יִתְרִים שֶׁהֶרִי הֵן עֲשָׂרוֹן שָׁלֵם, וְדוּמִין לְמִנְחָה שֶׁלֹּא נִקְמָצָה שֶׁהִיא אֲסוּרָה.

יט. וְהֵיאֵךְ קָרֵב הַקֶּמֶץ הַזֶּה, וְהֶרִי לִפְנֵי עֲשָׂרוֹן וּמִחֻצָּה: מִפְּנֵי שֶׁהַקִּמְיָצָה תְּלוּיָה בְּדַעַת הַכּוֹהֵן; וּבַעֲת שְׁקוּמָץ אֵין דַּעַתוֹ אֵלֹא עַל הָעֲשָׂרוֹן בְּלִבָּד, וְהֶרִי הַחֶלְקִים אֵינָן נִוָּגְעִין זֶה בָּזֶה.

כ. קֶמֶץ מִנְחָה שֶׁנִּתְעָרַב בְּקֶמֶץ מִנְחָה אַחֶרֶת מְקַטִּיר שְׁנִיָּהֶן כְּאַחֵד, וְהֵן כְּשֵׁרוֹת; וְכֵן אִם נִתְעָרַב הַקֶּמֶץ בְּמִנְחַת כּוֹהֲנִים, אוּ בְּמִנְחַת הַנְּסֻכִּים, אוּ בְּחֻבְתִּי כּוֹהֵן גָּדוֹל הֶרִי אֵלּוּ כְּשֵׁרוֹת, וְיִקְטִיר הַכֹּל כְּאַחֵד: שֶׁהַכֹּל לֹאֲשִׁים.

כא. שְׁתֵּי מִנְחוֹת שֶׁלֹּא נִקְמָצוּ, שֶׁנִּתְעָרְבוּ זוּ בְּזוֹ אִם יָכוֹל לְקֶמֶץ מִזּוּ בְּפָנֵי עֲצָמָה וּמִזּוּ בְּפָנֵי עֲצָמָה, כְּשֵׁרוֹת; וְאִם לֹאוּ, פְּסוּלוֹת.

כב. קֶמֶץ שֶׁנִּתְעָרַב בְּמִנְחָה שֶׁלֹּא נִקְמָצָה, לֹא יִקְטִיר; וְאִם הַקְטִיר הַכֹּל זֶה שֶׁנִּקְמָצָה, עָלָת לְבַעָלִים, וְזוֹ שֶׁלֹּא נִקְמָצָה, לֹא עָלָת לְבַעָלִים. נִתְעָרַב קִמְיָצָה בְּשְׂרִירָה, אוּ שֶׁנִּתְעָרְבוּ שְׂרִירָה בְּשְׂרִירֵי חֲבֵרְתָּהּ לֹא יִקְטִיר; וְאִם הַקְטִיר, עָלָת לְבַעָלִים.